

There are no translations available.

*Extras din cartea
„Manual de supraviețuire”*

5.2. PENTRU A SUPRAVIEȚUI – GÂNDEȘTE !

Ce te faci?

În viața obișnuită, în locuință, oraș, sat, mijloace de transport etc, suntem permanent amenințați de o mulțime de *pericole*. Fie *produse de oameni*: accidente de circulație, agresiune fizică, incendii, război etc, fie *naturale*: furtună, viscol, inundație, cutremur etc. Dar NU pericolele naturale sunt mai frecvente, ci cele artificiale - create de tine sau de alți oameni.

Corespunzător varietății diverselor situații critice, supraviețuirea poate fi și ea de mai multe feluri: *urbană, în natură (survival), culturală, etnică* ș.a.m.d.. Sau, putem vorbi despre acțiuni *im*

ediate, de durată
, ori de supraviețuirea
individuală
sau
colectivă

- prin aceasta din urma înțelegând de la un tovarăș de drum până la o întreagă nație.

Putem aprecia că unele metode de supraviețuire sunt *primitive, necivilizate* (cerșitul, hoția, prostituția, agresarea simțurilor dușmanilor ș.a.m.d.) - pe când altele sunt *civilizate* (de ex. cele indicate în acest Manual). Există pericole, să le zicem (după moda actuală) de tip *hard* - pentru corp (de ex. foame, sete, strivire, asfixiere etc), dar și altele – de tip *soft* - pentru minte (de ex. spălarea creierului, pierderea identității culturale, interzicerea libertăților civice etc). Lor li se poate răspunde prin acțiuni de supraviețuire *biologică*, respectiv *intelectuală*. Globalizarea face ca în țările dezvoltate lupta pentru existență să depășească domeniul *corporal* pentru a se extinde în cel *mental* (informațional etc) și în cel *spiritual* (al identității, culturii, limbii naționale etc).

Adeseori termenul de *supraviețuire* este folosit greșit de oameni simpli, ziariști ori politicieni (din opoziție) cărora le place să se tot vaite: ei însă confundă greutatea mari, dar obișnuite și inerente vieții - cu moartea. S-ar putea spune și așa, că o mare parte din tot ceea ce facem, trăim zilnic constituie acțiuni sau situații de supraviețuire, dacă acceptăm ideea că trăim permanent sub amenințarea, chiar voalată, a foamei, setei, frigului ș.a.m.d. – a morții premature. Deși greutatea și efortul zilnic de a circula corect pe stradă, mânca și bea doar ce și cât trebuie, folosi corpul numai pentru ce a fost el gândit, sau de a-ți face igiena personală, te vaccina, a plăti la timp impozitele, a merge la servicii, a crește copiii, a avea grijă de toate obligațiile sociale, a-i respecta pe ceilalți, a te ține de cuvânt, inclusiv să câștigi un ban prin muncă cinstită - toate acestea sunt de fapt viață normală, nu supraviețuire.

Supraviețuirea □ imediată.

Intr-o situație care te amenință cu posibilitatea morții *rapide* – este necesar un răspuns corespunzător: măsuri de *supraviețuire imediată*.

Salvarea din accidentele prin care oamenii ajung pe neașteptate izolați în natură, departe de civilizație, poartă denumirea consacrată de **survival**, din limba engleză. O mare parte din acest *Manual* se ocupă de rezolvarea acestei situații.

Însă în viață *toate sunt legate între ele*, așa că învățătura și deprinderile pentru *survival* au aplicații în numeroase aspecte sau domenii ale vieții obișnuite, de zi cu zi (vezi și # 20.3).

Supraviețuirea pe termen lung.

Pericolul *morții rapide*, ca urmare a unui accident de mașină, de drumeție, uragan, incendiu etc, este mai ușor de sesizat. Dar există și altfel de pericole, adeseori mai greu de perceput. Așa sunt situațiile grave în care se pune problema *dispariției lente, după un timp* : de ex. războiul armat, psihologic, economic, cultural, religios; conflictele inter-etnice; detenția în închisoare; o boală sau epidemie gravă; poluarea morală sau mediului; dispariția limbii materne ș.a.m.d. Pe glob, în fiecare lună dispar două limbi și o specie animală; la 4 sec. un om moare de foame (2001).

Natura cât și istoria arată clar că *cei slabi vor pieri*. Atât la nivel de individ – cât și de grup: șatre, etnii, popoare. În vremurile noastre, *slab* – înseamnă: fără educație, fără școală. Acești oameni ori se vor întări prin educație – ori vor dispărea din cauza concurenței – locale sau internaționale. Nicio soluție miraculoasă, legislație binevoitoare, milă, ideologie maniheistă sau teorie a drepturilor omului (chiar impusă cu forța) - nu poate inversa legea selecției naturale.

Se poate naște întrebarea: ce este mai eficient pentru supraviețuirea biologică: barbaria și incultura – sau educația și civilizația? În istoria de până acum a omenirii – așa a fost: barbarii au răpus colectivitățile civilizate (țări, imperii ș.a.m.d.). Dacă nu altfel – măcar prin forța numărului mai mare. În război conta enorm forța fizică și numărul luptătorilor. Și astăzi, emigranții analfabeți străpung fluierând granițele statelor occidentale bogate, păzite cu cele mai perfecționate tehnologii.

Dar evoluția științei și civilizației din ultimul secol a schimbat radical situația strategică. Cea mai evidentă (și totodată tristă) manifestare a avantajelor științei o reprezintă capacitatea distructivă a armelor moderne cu care națiunile se apără (dar cu care pot să și atace). După apariția armei atomice – echilibrul de forțe între cei subdezvoltați (mental) și cei (super) școlarizați s-a schimbat total. În prezent lumea e **altfel!**

Pentru a supraviețui, fiecare din noi trebuie să se adapteze – altfel va dispărea. Ceea ce era bun înainte: atitudine, pregătire, eforturi - nu mai e nici adecvat, nici suficient acum. Letargia “mioritică” (deși rușinoasă, se pare că aceasta ne-a ajutat să supraviețuim dealungul ultimelor secole), nu va mai face doi bani în supratehnicizat, năpraznic de iutele secol XXI. Metodele vechi, tradiționale de supraviețuire ale înaintașilor noștri – în majoritate țărani – erau bune pentru *survival*, dar nu mai sunt de mare folos în vremurile actuale. Or, la noi, tinerii nu mai știu nici ce știau pe vremuri țărani gospodari, nici ce știu acum profesioniștii americani. În prezent e nevoie de alte priceperi: limbi străine, meserii noi (de ex. programarea calculatoarelor ș.a.m.d.) – care trebuie învățate, *indiferent că-ți place sau nu*. Nu mai merge cu “plugușorul” – azi trebuie “calculatorul”! Supraviețuirea în viitor este condiționată de policalificare, de permanenta reorientare și adaptare profesională – nu de clasică “meserie pentru viață”. Calificarea profesională depinde de “timpul de înjumătățire a valorii informațiilor”, care a ajuns la 5 ani sau chiar mai puțin. Soluția pentru chiverniseală și dezvoltare durabilă: muncă, muncă și iar muncă (dar cu cap!).

Niciodată să nu crezi că lucrurile se vor îndrepta dela sine; de obicei, *criza lăsată în voia ei se înrăutățește*. Un exemplu îngrozitor îl constituie datoria României față de statul suedez, pornită dela 27 mil. dolari și ajunsă, după 70 de ani de nepăsare, iluzii, tembelism și iresponsabilitate a autorităților de toate culorile politice, la “doar” 120 mil de dolari.

Desigur, înainte de a se ocupa de salvarea celorlalți, ar fi bine dacă fiecare concetățean și-ar rezolva mai întâi propria lui soartă – fără a cere ajutor. De ex. refuzând situația de muritor de foame, sărac, șomer, asistat social sau milog și să iasă din ea cu *propriile forțe*.

Adică – să se salveze *gândind, nu cerșind*.

Se poate trăi fie de azi pe mâine, ca frunza în bătaia vântului, fără căpătâi, dar și demn - ca om bine integrat în țara, societatea sa. Un membru valoros al comunității trebuie să fie conștient, treaz, responsabil, nu să alerge mereu după satisfacerea instinctelor primare, tot acceptând noi și noi compromisuri mintale, morale sau corporale. Din păcate, o atitudine responsabilă, civică, prevăzătoare nu poate fi obținută dela sine, cu forțe proprii; e nevoie de sprijin exterior, educație și timp. Însă obligatoriu e nevoie și de participarea și voința individului. Dacă nu vrei să răzbești – nu te mai poate ajuta nimeni.

Chiar și emigrarea poate fi o soluție pentru supraviețuirea pe termen lung - când ești într-adevăr în pericol de moarte. Mulți însă emigrează acum nu pentru a-și salva viața, ci pentru a profita de unele avantaje materiale. Oportuniști, nesățioși “fără mamă, fără tată”, au existat în toate vremurile, sub lozinca: *ubi bene – ibi patria* (patria mea e acolo unde mi-e mai bine). Dar, dacă ești om adevărat și stai să gândești și cântărești cu atenție toate avantajele și dezavantajele

acestei soluții, constăți că e mai demn și bine să rămâi în țara ta și să rezolvi **aici**

problemele existenței. Să lupti acasă pentru cauza, dreptatea sau viața ta. Să te ridici, să-i ajuți pe părinți, prieteni, camarazi. Nu face ca veneticii:

sări țigane că arde satul; nu-i nimic, mă mut în altul!

Locul românilor este în România. Dacă ești român (deci sentimental) și pleci, vei suferi tot restul vieții de dorul de Țară și vei fi peste tot un venetic. Cred că fiecare om trebuie să gândească mai departe, întrebându-se: ce-aș fi eu fără Țara mea? (probabil un biet derbedeu;

der be der

însemnând în arăbește: din poartă în poartă).

Când n-ai pentru ce trăi – mori. Iar pentru a vrea să supraviețuiești nu e totdeauna suficientă frica de moarte. Adeseori există motive și mai puternice - cum ar fi dorința să termini o acțiune în care ești implicat dar din care (aparent) n-ai foloase personale. De ex. să ajuți pe cineva (iubita, copiii, familia etc), să realizezi o faptă înălțătoare (patriotică etc). Oamenii sunt dispuși să muncească pentru bani, dar sunt gata să moară – sau să trăiască - pentru o idee. *O viață fără țel e o moarte timpurie*

(Goethe). Nu numai indivizii au nevoie de un scop în viață, ci și națiunile: dacă nu are un ideal, un proiect comun (național), națiunea se stinge, devine o populație (vezi istoria). Parafrazându-l pe marele Ronald Reagan (președintele american, “mare” pentru că a reușit să distrugă Uniunea Sovietică - “imperiu răului”) putem zice: nu interesează ce poate face România pentru tine, *ci ce poți face tu pentru ea! Cine nu-și iubește Patria nu poate iubi nimica.*

Așa că la întrebarea: *va mai supraviețui oare România pe termen lung?* se poate răspunde și cu *da* – dacă vor exista suficient de mulți oameni care să gândească și să făptuiască ce trebuie, la timp, dar și cu *nu* – dacă băștinașii indiferenți, iresponsabili vor continua să se preocupe numai de problemele lor mărunte și vor refuza să gândească, să facă sacrificii pentru binele comun al nației. *Un popor care se ocupă doar de fleacuri devine o nație de mântuială.*

Trebuie precizat că uneori, în cazuri extreme, există și situații în care nu mai merită să lupti pentru supraviețuire, moartea poate fi alternativa preferabilă. Alegerea îți aparține, tu decizi! Din fericire - nu orice accident sau situație deosebită constituie un pericol iminent.

Ce poți face într-o situație de criză?